

Kassák Lajos - A ló meghal a madarak kirepülnek

Az idő nyerített akkor azaz papagájosan kinyitotta a szárnyait mondom széttárt vörös kapu
szeretőmmel kinek fekete gyémántok voltak befalazva az arcába s 3 gyereket cepelt a kétségbeesésében
a gyárkémények alatt ültünk
tudtuk holnap a görbe vonalak
ho zsup ho zsup
azt mondta elmész Kasikám és én kiszáradok a pódiumokon s nádler úr mázsolmányaiban
nyilván
nyilván
az úristen megfeledkezik a szépasszonyokról
már jött is a félkrisztus faszobrász
fiatal volt és gyalázatosan igazságszagú
holnap túl leszünk a magyar határon
hát igen hm igen
nyilván nyilván
a város rohant mellettünk
ide-oda forgott és néha fölágaskodott
láttam az apám kajla szalmakalapját amint úszik a hóüveg fölött a patikától a szentháromság-szoborig és vissza
valamikor azt hitte az öreg 21 éves koromban káplán leszek
az érsekújvári plébánián
de éppen tíz esztendővel előbb sporni úr lakatosműhelyében ettem a füstöt
az öreg már csak nagyon ritkán járt közénk haza
később az én szépen elgondolt jövőmet is beitta és kipisálta a sörrel
szerelmes lett egy öreg takarítónőbe
kihullott a haja s csak a cigányokkal barátkozott
1909 április 25
Párisba készültem gyalog a faszobrásszal
a kisváros ült a pocsolyában és harmonikázott
leveszem rólad a szárnyaimat ó Szent Kristóf te sohse leszel az apád fia
egy részeg ember krokodilkönnyeket sírt
az „Arany Oroszlán” szálló falának dűlten éreztem mindennek vége
keresztülszaladt rajtam egy vörös sín pár s a tornyokban harangoztak
galambok bukfenceztek a háztetők felett
jobban mondvá galoppoztak a napkocsin
a ferenciek új harangja szinte énekelt már
aki aludni készül fényesítse ki az ólomrudakat

az órák fehér juhászkutyákon kísértének
éreztem mindennek vége
pálinkások és rövidárukereskedők becsukták boltjaikat
csak menj vissza barátocskám a gyerekeidhez
a kerekek többet nem fordultak visszafelé
az ember elhányja csikófogait és néz a semmibe ahol az élet beleharap a saját farkába
a semmibe
ó dzsiramári
Ó lébli
ó Bum Bumm
a hajó pedig döcögött velünk mint a terhes asszony s a hátunk mögött valaki összetolta a kulisszákat
ez volt az első keresztbevágott nap az életemben
fáklyák lobogtak bennem és feneketlenségek
papagallum
ó fumigó
papagallum
a partokon húszas csoportokban vörösréz madarak kukorékolnak
a fákon akasztottak hintáztak s szintén kukorékolnak
csak néha a víz fenekéről néztek felénk az elkomorodott hullák
de mi 21 évesek voltunk
a faszobrásznak csúnya rózsaszínű szőrök kunkorodtak ki az állából
különben jól éltünk
csak éppen a gyomrunk átlója
hiába húztuk meg a srófokat az ökrök újra meg újra nekiindultak
a tarlókon át
s a szemeinket néha már alig tudtuk levakarni a lányok bokáiról
ilyenkor mindig felkiáltottak belőlem a cintányérok
Bécsben 3 napig az utcán aludtunk
aztán véglegesen kicsavartuk magunkat önmagunkból
mi is az hogy civilizáció
az ember bekeni magát valami zománccal és irtózni kezd a tetvektől
mi is az hogy családi kapocs
az ember holmi selyemszalaggal meghosszabbítja a köldöksinórját
mi is az hogy istentisztelet
az ember félni kezd hogy ne kelljen félnie
mi talpunkra szögeztük az országutakat s a nap jött velünk az úrban
arany mérföldlábakon
higgyétek el az elefánt nem nagyobb mint a bolha
a vörös nem vörösebb mint a fehér
s ha mégis mi azért mentünk

tovább kamaralógósz ha felállítjuk a mérleget, úgyis mi húzzuk a rövidebbet
és ekkor kinyíltak a szemeink
és mélyek lettünk mint a fekete kutak a bánya vidékén
és mentünk és mentünk
13 angyal járt előttünk
szintén gyalog
és énekeltek nekünk a fiatalságunkról
már tipikus csavargók voltunk jól megnevelt bolhákkal a hónunk alatt
szerettük az árokba hullott gyümölcsöt
a savanyútejet
és a zsidók hitközségi kasszáit
s jöttek felénk innen és onnan is a testvérek
a világ minden fajta nyelvével s csodálatosan téglabőrű ábrázatokkal
speciális szaga volt valamennyinek
s némelyiket legyalulták a kilométerek s némelyiknek még tejes volt a szája az anyja
csecsétől
az utak fehér dunnákban heverték alattunk
a sürgönydrótok összerántották magukat és kabalákat írtak az égre
este láttuk amint az asszonyok lába között kinyíltak a virágok
de mi növényevők és asszonygyűlölők voltunk
és áthúztuk magunkat Passaun
Aachenen
Antwerpenen
a faszobrász lesoványodott mint a szálka s a szakálla egészen megvörösödött
nekem versek és hadzsura erdők kezdtek nőni a fejemben
a fényfolyókon kétszer átúsztak előttünk a patkányok
nagy tutajokon amelyek nadrággommbal és madártojásokkal voltak kimintázva
postafiókokban vártak rám a szeretőm levelei
de tudtam az éjszakák a legtetvesebbek
ilyenkor tehát a verseimen dolgoztam akik úgy jöttek
elő a fejből mint valami aranygyapjas birkák
semmi kétség ezek a leggyámoltalanabb állatok
de ha valaki füle mögé dugja a táblát
a redőnyök ijedten leszaladnak
ez a mi életünk
a vámőrök minden állomáson bélyegzőt ütnek a szívünkre
s mi csak úszunk tovább hajnal iránt
bizony okosabb lenne ha mindenki édesfagyökérrel vagy krumplicukorral kereskedne
összátok be a világot amiben éltek
nekünk könnyű naponta 50 kilométert megyünk belőle kifelé
alagutakban hegyek gerincén s a hallgató német erdőkben

érezzük a friss trágya szagát a földeken
a hegyek néha megfordulnak s a fák citeráznak a szélben
a fák alapjábanvéve teherbe esett lányok
de ha jobban megnézzük a határkövek is teherbe esett lányok
halkan beszélnek egymáshoz és azt mondják:
ha ő elmegy én öngyilkos leszek
tegnap egész nap pelenkákat szegtem arany fonállal
angyalkának keresztelem majd és gyémánt cseresznyét akasztok a fülébe
vagy egyszerűen csak ezt mondják:
a férfiak mind sánta kutyák
a hegyek már egészen fölénk hajolnak
az óriás kígyó pedig skrupulusok nélkül lenyeli a napot
még utóbb is költő lesz belőlem
csak jól felhúzni a kereplőket a legtöbb baj úgyis anna kisasszony szelességén múlik
tegnap két verset küldtem haza a független magyarországnak
s megint visszaestünk Stuttgartba
ültünk a koldusok asztalánál lekváros lepényeket ettünk
s egy stájer paraszt szíve világított le a gerendákról
a szomszédház udvarán az ÜDV HADSEREG misézett
flóták és klarinétok visítottak a csillagok alatt
láttuk a sárga üvegbaglyokat amint áthajolnak a fiatal anyák fölött
ó isten báránya ki elveszed a világ bűneit
a faszobrászban megint cihelődni kezdett a félkrisztus és mindenáron beszélni akart
fogd be a csuszalesődet ordított föl a stájer paraszt
egészen orrunk alá tolva a szívét
látjátok 7 rozsdás törrel van keresztül szúrva
a szeretőm 7 hazugsága ez bennem testvérekéim
látjátok ezt a zöld karimát itt a jobb oldalán
ez az én gazdám utolsó harapása rajta testvérekéim
26 esztendő vagyok s olyan tiszta volt az életem mint a reggeli harmat
télen egész nap a házunk előtt söpörgettem nyáron kövér gabonát arattam
hej haj de az ember sorsa olyan mint a
mindenkinek nyitva volt a szeme s a falak mögött láttuk amint a világ kifordítja szűrét
budapest–páris–berlin–kamcsatka–szentpétervár
a faszobrász részeg volt már s a szemeiből mint valami kanálisokból folydogált a
szomorúság
a kiáltások egyre inkább a sarok felé tartottak hogy elolthassák kanócaikat
esküdjete meg hogy ezután csak a tiszta gatyamadzag varázshatalmában hisztek
szólaltam meg egész váratlanul
s láttam amint a hangom erre felé jön a szomszéd udvarból
én költő vagyok

tehát csak tudom
a lámpások azért égnek jól mert kétszer turatámó
és tele vannak petróleummal
szörnyen neki voltam keseredve szerettem volna valamit adni ezeknek a szegény
embereknek
de a csillagok már leléptek strázsáikról
a 13 angyal most nyilván kinyitott szájjal alszik a padlás-grádicson
uram-isten
a falakról vörös seregekben lefelé masíroznak a poloskák
mindenki sózza be az orrahegyét
íme milyen rövid az élet
de belőlünk mégiscsak kanmacskák lesznek a párisi tűzfalakon
tente baba hát tente
az ember elalszik
így lesznek a vertikálisokból horizontálisok
és viszont
az égből kiléptek a téntagyerekek
gyertek át velem a kerten
a folyó túlsó partján Mária altatgatja fiát
mindenki kattantsa be esze fölött a reteszeket
a padlón sárga tócsákban foszforeszkáltak az emlékeim
a sarkokban kinyíltak a hátizsákok és veszettül ugatni kezdtek
mint Mária a fiát
az egész kertet az ölemben ringattam
és lejjebb
íme itt vannak 1 1/2 márkáikkal a sameszek
sóhajok üvegesednek
virágok virágzanak
ó hát itt vagy te is
én és te
rajtad
én
kösd csak rám a térdeidet
asszonykám
ezüst szalamander
papagáj
vitézkötés az életemen
gyümölcsfa
leszakított csillag
ó jaj ó jaj
mindenki csavarja meg az üveg dugókat

az órák kiléptek csillag ketrecekből
s hosszú parafaorrukkal kelet felé fordultak az elefántok
az első hang amit hallottam egy gramofon ordítása volt a perifériákról
a faszobrász nem tudott fölkelni ezen a reggelen
meg fogok dögleni mondta meg fogok dögleni
a kolduskirálynő óriás mosogatódézsával állt a feje fölött
az órából kijött a csontfejű kakukk és alázatosan meghajolt
meg fogok dögleni sírta a faszobrász meg fogok dögleni
s mindenki látta a halált
amint kétszer végigment a szobán
de hát miért is mennél el testvérem
miért
a mezőkről még be sem terelted a nyáját
sárga hajadban meg sem gyújtottad a lámpákat
s a kígyók is mind alszanak a szemedben
ó ne törődj a csúnya kávéskannával ő megharapta a szolgáló köldökét
s most mind a ketten másállapotban fekszenek
meg fogok dögleni visította a faszobrász meg fogok dögleni
s a házak hosszú taktusban a templom felé hajoltak
egy kese csikó még betolta fejét az ablakon
és nyerített
ki veszi meg a kabátomat mondtam én is
5 korona senki többet 5 korona
s a hegyekről egyszerre lefelé kezdtek szaladni az utak
hát menni
megint menni
azóta sem láttam többé a szegény faszobrászt
pedig nagyon jó barátok voltunk s esténként úgy égett előttem a szakálla mint a
csipkebokor
2 hétig egyedül vándoroltam
szomorú voltam mint valami öreg számár s minden
pocsolyánál megmostam a fejem
emlékeimet szerettem volna kimosni a fejemből melyek szörnyen megüledtek
és fekete zászlókat lobogtattak a partok felé
hogymiféle partok felé azt nem tudom
úgy éreztem valami rohanó folyó vagyok és partjaim vannak
lesorvadt pálmákkal és zöld békákkal
mert akkor már költő voltam megoperálhatatlanul
rendesen leveleztem a szeretőmmel
s tudtam csak föl kellene hasítani a szügyemet és tiszta
arany csurogna ki a szívemből

csak ezek a belga parasztok ne lennének annyira piszkosak
ezek a sovinszta állatok még mit se tudnak a világ folyásáról
hiába állók előttük
egyik sem látja meg homlokomon a csillagot
olyan voltam mint a 7 árva
de azért mégis itt értek bennem össze a görbe vonalak
itt találkoztam össze szittyával aki zürichből jött és chilébe készült vallásalapítónak
én komolyan hittem hogy lehet belőle valaki
nagyon különösen voltak megkoszosodva a fülei
kint hevertünk az antwerpeni rakodó parton s ő szónoklatot tartott a gyapotbálákhoz és
rusznishordókhoz
polgártársak énekelte polgártársak
a házinyulak a legszaporább tyúkok s a malmok patkányfogakat csempésznek a
gabonába
de azért örölnék is és ez nem hiába történik
mitől félek gyámoltalanok
igéim virágokban lobogtak már a mezőkön
dögöljenek meg akik elismerik a nyugvópontok szükségszerűségét
reggel mi elindulunk a nap iránt isten csárdája felé
szegény eszemben kinyíltak a liliomok
hát igen reggel elindulunk isten csárdája felé
krisztus könnyeit fogjuk inni a nádfödelű pajtában és szilvóriumot
ó de minden jó ember sorsába belepottyan legalább egy krokodilus
s ő aki a zürichi herbergből jött és chilébe készült vallásalapítónak
ezen az éjszakán trippert kapott a rivoli utcai matrózbordélyban
a kártyatornyok hangtalanul összeomlottak
kerítések nőttek föl körülöttünk mintahogy az állatkertben látható
egymásután még 21-szer az ég felé kiáltottam:
latabagomár
ó talatta
latabagomár és finfi
a lemezek csak szakadatlanul forogtak
le kellene fűrészelni a mesteremberek fekete kezeit
az asztalosok minden csomót kilöknek a helyéből
a lakatosok még nem értenek a kattantyúk betevéséhez
s egy napon ezért összedűl a ketrecünk
látjátok Izabella is elvesztette egyik kesztyűjét
ó hát ki is törődhetne velünk szerencsétlen háromszeműekkel
a házak fölött csörömpölve más tájak felé röpültek a madarak
szittyá az öltözőben felejtette az új vallás kulcsát
s az első napon hangosan sírt utána mint a gyerekek

aztán levazelinózta a füleit és elindultunk brüsszel felé
mint akiket kiraboltak
mindenről lemondunk és tudtuk csak az idő ért meg minket
ő sohse fog bennünket kiejteni magából
este már a maison du peuple hosszú asztalainál ültünk
s szívtuk a jó belga dohányt
láttuk amint vandervelde átment a termen a szocialista titkárságba
más híres vezérek pedig a kassza előtt játszottak új francia kártyákkal
roppant gyűjtőmedencében a világ embercsuszpejza volt itt együtt
kék szemű oroszok kiket eljegyzett a forradalom
olajszagú hollandok
poroszkok
sovány hegyvidékiek
magyarok lehervadt bajusszal
garibaldi patétikus rokonai
és mindenki itt volt akit megvertek vagy akinek otthon
nem volt elég kenyere
némelyek vállán New York felhőkarcolói virrasztottak
mások szeméből vörösen kikönyökölt a gyűlölet
nézzétek a világ legnagyobb lendületei futnak ki az állomásról
viharok zúgnak
telefondrótok moszkva szívéből visítanak
elvtársnő üljön a zongorához
pincérek átszaladnak rajtunk a fekete levessel
mozik előtt gyülekeznek a proletárok
a szövetkezet embere tízes csoportokban osztja ki a jegyeket
kutyák fölshaladnak a repedt fogú falakon és énekelnek mint az öregasszonyok
valaki azt mondta le az oligarchiával
és egyszerre:
róma
páris
tiflisz
stockholm
szamarkand
s a ruhrvidéki bányák
halljátok-e a müncheni városháza harangocskáit
florenccben az apostolok vállán alusznak a galambok
mindenki tudta már nem lehet messze isten órája
a fanatikusok bőre érzékenyebb mint a szeizmográf
s mi valamennyien vakaródtunk
elvtársnő üljön a zongorához

föl

föl

ó ha most ide tudnám kapcsolni a szeretőm gyémántszekeit
a középső lámpa mellett elhajóztak a szalamanderek
szittyá már aludt a vörös tócsákban
s most szép volt mint egy fiatal bulldog
mi mindennel gazdagodhatna az ember egy óra
alatt ha olyan okos lenne mint teszem egy fényképezőgép
de az ember mindig be van csukva s bőre fölött észrevétlenül elszaladnak a világok
éjféltkor az orosz gyűlésre mentünk a petit passage-ba
egy szőke tovaris beszélt még egészen gyerek
lángok virágoztak ki a szájából s a kezei röpködtek mint vörös galambok
hát igen mi rokonok vagyunk dosztojevszkij ördögöseivel
mi leharaptuk magunkban a szentimentalizmus hetedik fejét
és mindent le akarunk rombolni
ó Oroszország te elátkozott föld
ki látná gyámoltalan szenvedésedet ha a te csillaggal megjelölt fiaid nem látnák
európa leköpi bennünk az ázsiait
és mégis egyedül csak mi megyünk a hegyre fölfelé
semmi kétség az asztrakháni péklány vagy a szentpétervári szajha
egy napon meg fogja szülni az új embert
oroszország a forradalom vörös tavaszával viselő
de oroszország pusztáin még nem tudnak kifakadni a virágok
de oroszország hasonló a megműveletlen földhöz
segítsetek hát
testvérek
európa hozzánk hasonló szerencsétlen fiai
segítsetek segítsetek!
s mi láttuk amint öreg sapkája alatt meggyulladt a feje
valamennyien a tenyerébe ültünk
hurrá Oroszország! éljen! zsivió! hurrá!
az én hátamról akkor leesett egy púp
ablakokon kinyíltak a jégvirágok
és szittyá akiből azsan provokatőr és rendőrkém lett később
megcsókolta az orosz kabátját
tisztá vagyok mint a gyermek
mondta – ha tripperem nem lenne elmennék carszkoje szelóba hogy megölhessem a
cárt
ezen az éjszakán nem ittunk pálinkát
megmostuk a lábunkat és nem gondoltunk szerelemre
egy magyar nyomdász aki azóta 12 évet kapott lázadásért szerencsét vetett a szobalány

kártyáiból
és halkan és messzire hangzón énekeltünk
végre hát végre
eljött az idő s mi teljesek vagyunk mint a beoltott fák
azt hittük márciusok arany lobogói seregnek fölöttünk
a hattyúk fönt ültek a hintákon és két hangon nevettek
az eduard téren föl akartam ajánlani magam a szegények asztalára
de hajnalban eljöttek értünk a belga csendőrök még alig virradt
a pisálós szobor előtt még nem álldogáltak a bedekkeres idegenek
a piszkos utcák még azt hitték magukról hogy komolyan párisban fekszenek
nevettek ránk a városháza arany cirádái
s mi mentünk láncba vert kezekkel a szakadó kékségben
lefelé a meredek lépcsőkön
a krumplisütők megvasalt kályhái előtt
kocsmák moslékjában
a halkereskedés hajnali bűzében
szegény csavargók kiket összezsordázott a rend s most haldoklik bennük az isten
a rue mouffetar-ban kurvákkal találkoztunk
boldog voltam
nagyon örültem nekik hogy ilyen szépek a virradatban
a ferdére meszelt szélben ferdére állt a kontyuk
a nap gyémánt fátyol mögül kukucskál rájuk a tűzfalokról
egész éjszaka virrasztottunk mint a szentek
s most nyálaztam a cigarettájuk után
ha csak megvakarhatnám a hátam nyöszörögte szittya
ki nem régen még chilébe készült messiásnak
valaki fehér ágytakarót lobogtatott egy balkonról
a szőke gyerekoszra gondoltunk aki lángokból élt
mint marinetti futurista istene
és szerette oroszországot jobban mint fiú az anyját
most átdobják a belga határon s egy kék reggelen a kreml előtt felakasztják
segítsetek hát
testvérek
európa hozzánk hasonló szerencsétlen fiai
segítsetek! segítsetek!
én csak együgyű költő vagyok csak a hangomnak van éle
mit ér ha valaki papírkarddal leszúrja a tumaromi boszorkányt
12 napig ültünk az egérszagú toloncházban
105-en voltunk egyetlen teremben
nappal és éjjel
éjjel és nappal

éjjel az országutakra gondoltunk és poloskákat gyilkoltunk
reggel meleg vizet kaptunk délben hideg kását s egész nap imádkoznunk
kellett érthetetlen belga imákat hangosan a szakállas őr után aki fönt ült egy magas
pódiumon mint valami bálvány
aztán sötétzöld vagonokban elvittek bennünket a francia határig
9-féle tojást találtam a madárfészkekben
uram isten
jön páris
akiről éneklő csodákat hallottam
s akit még nem ismerek
tudtam a franciáknak vörös kakas áll a címerükben
tudtam a francia föld lánnyal és művészettel áldott
zola parasztjai ezüst gitárokon úsztak hajnalban
kék hulláit gyepágyra fektette a szajna
szittyá dunajecről mesélt a magyar tanítóról
aki most hegedűvirtuóz a chat noir-ban
9 szeretője van idegen francia lányok akik csatalovak
voltak a francia–német háborúban
megnéztem a jegyzeteimet: 3004 krisztusképet láttam idáig
9-féle tojást találtam a madárfészkekben
lüttichnél elhajtottam 2 tehenet
tehát
300 kilométerre voltam páristól
s fejünk fölött mankón jártak a papagájok
Ó PÁRIS!
PÁRIS!
ady endre látott téged meztelenül s a te véres romjaid
fölött született meg guillaume apollinaire a szimultanista költő
tisztán éreztük hogy zarándokszagunk van
és mentünk naponta 60-70 kilométert
és mentünk a vastorony árnyéka felé
vegyétek meg a vízhólyagjainkat mondtuk az embereknek
vegyétek meg jókarban tartott vízhólyagjainkat
ha vékony tűvel szúrjátok föl meg sem érzitek utána az égetés ízét
a franciák azért mégis nagyon hasonlítanak a belgákhoz
bajorországban laknak a legemberségesebb fajankók
lehet hogy a jó malátasörtől ilyenek
de az is lehet hogy bennük valóban spanyolviaszra ült a keresztény filozófia
megduzzadt könnyzacskóinkat állandóan a nyakunkban hordtuk
mint valami nehéz sós kolompokat
napokig sehol se kaptunk szállást

ó hát mért is szült minket az anyánk ha nem tudott
mindjárt házat is tojni a hátunkra?
egy börtönőr aki különben suszter is volt
12 órára bedugott bennünket a szalmába
a sárga csövekből lándzsákkal fogókkal és valóságos orosz pikákkal vándoroltak felénk a
tetvek
ez azonban nem jelentett semmit
messze holdhintákon aludtunk furulyaszóval
valaki állandóan azt énekelte felettünk:
TI AZ ÉN KÉT MUTATÓ UJJAIM VAGY TOK
s reggel feketekávé ittunk a suszterné szoknyája körül
azt mondta nagyon szép hajam van
s ha jobban megnéz egy igor nevű legényre hasonlítok
aki 20 év előtt a szajnába ölte magát miatta
a feketekávé paposan szétkólikázott a gyomrunkban s én megígértem
hogy Párisból küldök neki képeslapot
két összefont kézzel és egy turbékoló galambbal
PÁRIS Ó PÁRIS mennyi szép ember ölte meg ott magát
és ki tudja miért
és többé nem szakadt el tőlem a hangja
benne sírt a vámőrök sípjában
és nevetett Páris elektromos kürtjeiben
ne vess hát te számár
nem látod hogy az élet aranyfészkében ülsz
most Páris ringat bennünket mondta szittyá egészen megfeledkezve a tripperéről
egyszer már angyalvért fejtem itt a csillagokból
hozzáképest szódavíz volt az anyám teje
tűzd föl a szárnyaidat
holnap elmegyünk GRIZETTE-hez
holnap osztrigát fogunk enni a boulevard italien-en és megnézzük
a villanyos madarakat
holnap átmegyünk a tuillériákon
és a csillagbáron
hát igen
igen
nagyon szomorú voltam s éreztem beteg lábaimon hogyan nőnek a körömök
ó jaj
jaj
hozzám szakállasan és vakolatlan érnek el a csodák
 $2 \times 2 = 4$
csipkebokor nyílik ki mindenütt

de a modern lovaknak vasból vannak a fogaik
s aki reggel elindul nem bizonyos hogy estére hazaérkezik
az a legboldogabb akinek kifordítható a bőre
mert ki is nézhetne túl önmagán
amit fölállítunk az föl van állítva
de amit fölállítunk az nem jelent semmit
a folyók hajlandók darabokra törni ha sietni akarnak
az urak nem tudnak két lábbal lépni mint a verebek
tudjuk hogy az asszony elhagyja a párját
a majmok megnézték hátuljukat goldmann úr tükreiben és teljesen boldogok
talán ha sakkozni tudnék
de én semmihez sem értek igazán
a levágott disznó combjai ringlispieren ülnek a kirakatokban
én láttam párist és nem láttam semmit
szeretőm másállapotban várt rám az angyal földi állomáson
anyámnak már egészen citromfeje lett a szegénységtől
nevetni akartam előttük de nagyon szégyelltem hogy
két nadrág van rajtam gatyá nélkül
bizonyos hogy a költő vagy épít magának valamit amiben kedve telik
vagy bátran elmehet szivarvégszedőnek
vagy
vagy
madarak lenyelték a hangot
a fák azonban tovább énekelnek
ez már az öregség jele
de nem jelent semmit
én KASSÁK LAJOS vagyok
s fejünk fölött elröpül a nikkell számovár.

1922